

vor egen Historie; men ogsaa naar vi se os videre om, vil det overalt vistnok vise sig i de fleste Tilfælde, at det er Folkene, der ønske Krigen, medens det er Regeringerne, der søge at afværge dem. Se vi tilbage paa Forholdene her i 1864, ville ærede Medlemmer vist indrømme, at Begjæringen, der den Gang var oppe her i Landet, gik i Retning af at faa Krig, hvorimod Regeringen, hvis den havde kunnet følge sit Hjertes Tilskyndelse, vilde have undgaaet Krig. Det Argument, som det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds kom frem med for, at man skulde være mindre velvillig over for dette Forslag, forekommer mig altsaa ikke at have noget paa sig. Jeg mener i Modsætning til det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds, at det er Folkene, der i de fleste Tilfælde ønske Krigen, medens det er Regeringerne, der søge at afværge den. Den højtærede Finansminister mente, at en stor Del af de 16,000, som der her er Tale om at yde en Understøttelse, ingen rigtig Brug havde for disse Penge, det var velstillede Folk. Deri kan det gerne være, at den højtærede Finansminister har Ret, men jeg er overbevist om, at selv om vi yde denne Gave til velstillede Folk, kommer den alligevel til at gøre Gavn, hvor vi helst ønske, at den skulde komme til Nytte. Det er nemlig min Overbevisning, at de Venskabsbaand, der knyttes paa Slagmarken, paa Ærens Mark, i Felten og i Garnisonstjenesten ere Venskabsbaand, der holde længere end de 50 Aar, der ere forløbne siden 1848—50, og min faste Tro er det, at hvis denne Gave bliver ydet til Mænd her i Landet, som mene at kunne undvære den, skulde de nok finde en eller anden Ven fra gammel Tid, de kunne yde denne Gave. Derfor gaar jeg gerne med til at yde en Gave til alle og slutter mig i det hele fuldt ud til dette Forslag. Jeg haaber, at det vil blive fremmet i denne Rigsdagssamling, og finder, at det vilde være en god Afslutning netop paa denne Rigsdagssamlings Arbejde.

Ordføreren for Forslagsstillerne (J. C. Christensen): Nu er der jo adskillige, der have haft Ordet foruden den højtærede Finansminister, og skønt der ikke er ret mange, som direkte have modsat sig Lovforslaget, er der adskillige, der have udtalt Betæneligheder ved Lovforslaget og fremhævet Betænelighederne saa stærkt, at man let kan faa det Indtryk, at de i Virkeligheden ikke ønske Lovforslaget fremmet. Jeg skal nu knytte nogle Bemærkninger

til, hvad der er fremkommet. Det ærede Medlem for Aalborg Amts 2den Valgkreds (Bramsen) beklagede tilligemed flere andre ærede Medlemmer, at Forslaget ikke var tilstrækkeligt overvejet, men der er jo god Tid til at overveje det. Det foreligger jo ikke her som et Ændringsforslag til Finanslovens 3dje Behandling, som man omtrent skal tage, som det foreligger, men det foreligger her paa sædvanlig Maade som et Lovforslag til 1ste Behandling, og derfor er det, vi have 1ste Behandling, for at Overvejelse kan finde Sted, og Ændringsforslag kunne stilles paa et senere Tidspunkt. Jeg ser derfor ikke, hvorfor det ærede Medlem beklager sig over, at Forslaget er for lidt overvejet. Det er dog ikke saaledes, naar man skriver Lovforslag, at man da først gaar rundt til samtlige 114 Medlemmer og spørger sig for, hvad de mene om det Forslag, man vil indbringe i kommende Dage. Saadan pleje vi ikke at have vore Sager, det er ikke vor Forretningsgang hverken fra Medlemmernes eller Regeringens Side, saa jeg forstaar ikke Beklagelsen over, at det ikke er tilstrækkelig overvejet. Overvejelsens Tid er jo nu, nu kunne vi overveje det og kunne tage vort Standpunkt til, om vi vilde hjælpe med til at gennemføre Lovforslaget. Det ærede Medlem fremsatte forskellige Indvendinger mod Forslaget, som jeg for Resten syntes vare meget smaa. Han beklagede først, at der er Officerer med, højere Officerer. Jeg ved for Resten ikke, om der nu er nogle Generaler fra den Tid. De maa i hvert Fald være meget gamle; thi som bekendt bliver ingen General i en ung Alder, og Generalerne i 1848 vare heller ikke unge den Gang, og nu er der gaaet 50 Aar, saa jeg tror ikke, at nogen af Generalerne fra den Tid kommer og kræver 100 Kr. De højere Officerer, som der her kan være Tale om, maa den Gang have været unge værnepligtige eller Sekondløjtnanter, som nu kunne staa som Generaler, men skulde det virkelig være os en uoverstigelig Hindring for at faa Lovforslaget gennemført, at der skulde være en eller maaske to Generaler, som hver kunde faa 100 Kr., er det noget, man vistnok kunde tage under Overvejelse, om Lovforslaget bør forandres i denne Retning. Jeg synes nu ikke, at det er værd at tage det saa smaatskaaret, at man, naar man vil give en Hædersgave, saa skærer de Par Generaler fra. Selvfølgelig, naar man vil give en saadan Gave, kan man overveje, hvem der skal have denne Gave. Man kunde give kun de frivillige eller kun dem, der vare